

Illangók márpedig
léteznek!

„Bátran ajánlom mindenkinek,
aki szerette az első részt!”

– Novák Vica, író

PERKÁK

ILLANGÓK 2.

fine
selection

ESZES RITA

ESZES RITA

PERKÁK

ILLANGÓK 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Férjemnek, kedvenc főhősömnnek.
Benne vagy minden leírt szóban!*

„...olykor látni veszett fekete csikókat nyargalni át a legelőkön, melyek utolérhetetlenül vágatnak keresztül a méneseken, s megharapva más lovakat, ezek rögtön velük futnak, a pokolig, hol az ördögök pásztoraik...”

(Ipolyi Arnold: Magyar Mythologia)

PROLÓGUS

TARTODNAK MÉG SOHA NEM FÁJT SEMMI ANNYIRA, mint a testvére áruháza. Az egész élete gyűlöletesen hiábavalónak tetszett, amióta megtudta az igazat. És biztosan volt még sok más dolog, amit csak nem is sejtett. Igyekezett higgadt maradni, de mintha minden lépéssel, amit Rabsonné egykori vára felé megtett, a múlt egy-egy fájdalmas szilánkjára fúródott volna belül.

Összehúzta magán vékony dzsekijét és megszorította a lépteit. Óvatosan helyezte lábát a vékony földréteg alatt megbúvó, lapos kövekre, mintha most is az egykori lépcsőkön járna.

Azelőtt szerette ezt a vidéket. A meredek sziklákat, amik távol tartották az embert és közel hozták a természetet, a hatalmasra nőtt fákat, amiknek erős gyökerei szétterpeszkedtek a földön, tudtára adva a világnak: itt mi vagyunk otthon. Most az egész fojtogatóan magányosnak tűnt.

Az orrába nedves levegő csapott, régen ezt is szerette, mert a ma-napság Áprily-kútnak nevezett, kristálytisza vizű forrás közelségét

jelentette. Azelőtt a helyiek úgy hitték, illangók mosdanak benne pajkosan kacagva, innen ered csilingelőn gyöngyöző hangja. Most ettől is csak fázott. A forrásból felszálló vízpára beborította a testét és kihűtötte a lelkét.

A júliusban szokatlan ködöt is fázott, ami megülte az erdőt, és összenyomta Tartodot, mint Polli szobája néhány héttel ezelőtt, az utolsó estén, hogy Markot látta. Az utolsó estén, hogy Patricket ölelte. Körülötte csupa-csupa ki nem mondott búcsú.

– Hát eljöttél végre! Hol a könyv? – csattant Rabsonné hangja a fákon. Tartod tanácstalanul szétnézett. A ködben úszó ágak mintha karcolták volna a szemét és elvették volna a tisztánlátását. Talán túlzottan magabiztos volt, hogy idejött. Talán haza kellett volna térnie a saját világába, egyetlen szó nélkül. Körbefordult, és széttárta üres kezeit. Nem volt nála semmi. És nem is volt körülötte senki.

Tovább folytatta útját felfelé. Rosszul érezte magát, amiért Mark és Patrick távozása után Misi nagyapjának betegségét használta ürügyül, hogy időt nyerjen. Azt hazudta neki, magával viszi, ha ki bírja várni a nyár végét. Mindketten tudták, hogy erre úgysem kerül sor. Mindketten tudták, hogy nem élne túl az utat. Rabsonnénak pedig azt hazudta, hogy Polli régi szerelme mellett akarja tölteni az utolsó napokat. Búcsúzni. Megnyugodni. Elengedni.

Ezt talán még ő maga is elhitte, de most, hogy megtörtént, semmit nem érzett abból a békéből, amit remélt. Düh és csalódás szorította, mint régen, amikor megannyi harc és halál sem tudta eloltani a benne lobogó tüzet. Talán újra eljött a lázadás ideje. Talán elfáradt már az állandó szabályoktól. Elfáradt attól, hogy mindig csak eszköz legyen.

Mire felért a hegy tetején magányosan álló sziklára, már úrrá lett rajta a harag. Dühösen fújtatva lépett ki a szirtre, az egyetlen szürke foltra a természet zöldjének közepén. Lába alatt az örökzöldek,

mohák és páfrányok sejtelmesen sötét árnyalata mérgező masszaként keveredett a lombhullatók élénkségével.

Rabsonné itt várt rá. Hosszú, vörös hajába és fekete gyászruhájába belekapott a szél. A jelenet megidézte Irma korai és szerencsétlen halálát, és ez máskor talán elbizonytalanította volna Tartodot, de most épp ellenkezőleg. Émelygett attól, hogy hányszor hagyta magát manipulálni hasonló trükkökkel. Ugyanúgy álltak a sziklán, mint akkor a vár fokán, de Irma helyett most nem volt közöttük más, csak hazugságok.

A nővére elmosolyodott, és kedélyességet csempészett a hangjába.

– Végül nem köt már ide téged semmi, ahogy engem sem.

Tartod úgy érezte, csomóba gubancolódik benne a fény. Tényleg kedvelte Forrás Miklóst. Makacs, idegesítő ember volt, akiről csak akkor jön rá az illangó, hogy mennyire hiányzik a társasága, ha már nincs mellette többé. Az utolsó darabka Polliból.

– A legtöbb, amit adhatunk azoknak, akiket szeretünk, az időnk – folytatta a nővére.

Tartodnak eszébe jutott Patrick meg az elkapkodott és félresikerült búcsúzás. Nekik semmire sem volt idejük igazán. Beharapta a szája szélét, hogy az együtt töltött éjszaka emléke még véletlenül se lágyítsa el a vonásait. Nem szégyellte, amit tett, inkább féltette a fiút. Remélte, hogy a nővére előtt rejtve maradnak az érzése.

– Megkaptad tőlem az időt, amit kértél, mégis üres kézzel érkezél hozzám.

Na igen, az üzlet az üzlet. Feltámadt a szél, és Tartod úgy érezte, kiabálnia kell, hogy egyáltalán eljussanak a szavai Rabsonnéhoz. Egészen biztosan manipulálja még az időjárást is.

– Hiszen el sem mondtad az út előtt, pontosan mit is kéne elhoznom neked! A garabonciások a könyv nélkül nem irányítják többé a

sárkányokat. Ez sok mindenre hatással lehet, nem tudjuk, mit eredményez, felborulhat a rend!

Rabsonné ingerültnek tűnt az ellenkezésétől.

– Jaj, kérlek, de hát senki sem hibáztat majd! A te dolgod az átjáró és az illangók titkának őrzése. Ha nem hozod el a könyvet, ott ragadtok. Viszonylag rövid ideig tudtad volna életben tartani az őrzőt és a valamire való testvérét Pokolsárban. Ha mindketten meghalnak, az anyjuk vagy a nagyanyjuk lép az örökükbe. Bárki megmondhatja, hogy kevésbé Pokolsár-járó fajták. Az őrzők vérvonala év végére kihalt volna, és Duromon szabadon kereshette volna az átjárót. Helyes döntést hoztál, amivel az illangók világát védted.

Tartod egyáltalán nem érezte helyesnek, ha ezt a világot viszont bajba sodorta. Két pocsék döntés között kellett választania. Felszegtte az állát.

– Erről majd a heteknek kell döntenie. Ahogy a könyv további sorsáról is. Kérj valami mást!

A boszorkány egy ideig fürkészte az arcát, aztán hátat fordított neki, és kilépett egészen a szikla peremére.

– Mintha némi elégtételt okozna neked, hogy ellenszegülsz. Élvezed?

Csak egyetlen lökés lenne, egyetlen erőteljes mozdulat. Talán nem is tenne kárt benne, mégis sokkal jobban megválaszolná a kimondott és elhallgatott kérdéseket. Helyette Tartod maga is odalépett a nővére mellé, és a messzeségbe nézett. Felhők gyülekeztek az égen.

– Hogy élvezem-e? – zihálta. – Végig arra gyanakodtam, hogy Duromon küldte az Ördögárokba a garabonciást. Pedig te voltál! És máshogy is elsülhetett volna! Feláldoztál volna minket azért a vacak könyvért!

– Ne beszélj így, drágám – csitította a boszorkány –, hiszen előre láttam, hogy megbirkózol majd a Kalamonával. Még jóslat sem

kellett hozzá, mert ismerlek. A garabonciásért nem kár, a könyve meg egyáltalán nem vacak, ennyit már igazán tudhatnál. Firtos alaposan tanulmányozta, nem?

Egy villám cikázott keresztül az égen, éppen olyan, amilyen a garabonciás tekintetében is megvillant, amikor meglátta azt a valamit Firtosban. A lehetőséget.

Talán mindenki változik... talán senki sem állandó... vagy mégis, és mindenkiben ott van mélyen eltemetve, legbelül, amitől fél. Amit a garabonciások kicsálnak és eleresztenek. Talán épp így irányítják a sárkányokat is. A félelmeikkel. Hiszen mindenki fél valamitől.

Tartod ettől a pillanattól félt.

– Azt hittem, csupán homályos érzésed van arról, amit keresel! Hogy magad sem tudod pontosan, mi az, de majd mi megtaláljuk neked! És mikor meglett, hittem, hogy mellettünk állsz, és Duromon valamilyen tervét fogjuk megakadályozni, ha a könyv végül hozzád kerül!

Rabsonné idegesen a hűgára pillantott, mint akit feszélyez ez a ki-rohanás.

– Elfelejtetted, hogy már nem vagyok illangó, így Duromonnal sincs semmi dolgom. Pusztán üzletet kötöttünk. Kiléptettem az ik-reket a testükből, hogy eljussanak Pokolsárba. Segítettem, és most nem akarsz fizetni.

– Mert becsaptál és kihasználtál engem!

– Ne légy gyerekes!

– Becsaptál – ismételte meg Tartod makacsul. – Nem csak most, már a kezdetektől. Firtos olvasott róla a könyvben! Te magad okoztad, hogy őrzőkre legyen szükség, te magad keverted bele az embereket! De hát miért? – Az utolsó kérdés szűkülő hangon tört fel belőle, amit a kutya ad ki, miután belerúgott a gazdája.

Rabsonné tanácstalanul fordult felé, és Tartod látta: nem tud mit kezdeni azzal, hogy végül idősebb húga is az érzelmek fogságába került. Ő maga sem tudott mit kezdeni vele. Elesettnek érezte magát. Polli élete miattuk ment tönkre.

– Emlékszel még, mikor az akkori garabonciás lerombolta a bűvös utat? Beszakadt a barlangrendszer, napvilágra került az átjáró, ő meg elhagyott engem a könyvével együtt. Új szövetségesre volt szükségem. Először nem akartam a hetekhez fordulni, azok után, ahogy elbántak velem. Uralkodó voltam, egy közülük, és ők kitiltottak a világból, mert emberré lettem! Rabson halála után Irmának joga lett volna visszatérni, joga lett volna illangóként élni köztetek! – A szeme szikrázott, ahogy régen a lányának is, ha nagyon dühös volt. Nem lett volna értelme újra szembesíteni vele, hogy Irmát senki sem tiltotta ki az illangók földjéről. Éppen csak ő nem engedte el egyedül. – Úgyhogy felkerestem Duromont. Persze, roppant öntelt és ellenséges volt, hisz ismered. Azt akarta, hogy könyörögjek a segítségével. Aztán valami ilyet mondott: „Biztos vagyok benne, hogy soha nem fogok olyan embert látni, aki lejön, és életben is marad a Pokolsárban.”

Tartod összerezsent, amikor a nővére felnevetett. Úgy hangzott, mintha valaki fémet kaparna körömmel.

– Mit tehettem volna? Tulajdonképpen a saját fejére hozta a vak-ság átkát. Ti pedig kaptatok egy eszközt, amivel hatásosan megvédhetitek magatokat tőle. Igen, az én segítségével, de ez kellett hozzá, hogy újra partnerként tekintsetek rám. Egy magányos nőnek szüksége van fizető ügyfelekre. Vagy életeket eszek, vagy én is az átjáró vizével tudom legyőzni az időt! Melyik a jobb?

Hirtelen ömleni kezdett az eső. Nem úgy, mint egy könnyű, nyári zápor, és nem is úgy, mint ami mindent tisztára akar mosni. Tartod úgy érezte, leolvasztja róla az önvédelem mázát, és felszínre hozza

a fájdmát. A nővére elárulta az illangókat, az embereket és őt is. Duplán. A kiválasztott Hermannok pedig... életeket evett így is, akárminek nevezi.

– Vissza se néztél, miután ember lettél – sóhajtott Tartod keserűen. – És amíg az voltál, amíg nem volt ránk szükséged, addig nem hiányzott az illangók világa sem. Jól érezted magad az emberek között, amíg Irma élt, de a könyvvel most az ő sorsukat is kockára tennéd. Azóta meg akarod szerezni, mióta viszonyod volt egy garabonciással. Vagy ki tudja, talán még régebb óta, talán már maga a viszony is a könyv megszerzéséért kezdődött. És engem végig hazugságban tartottál!

Rabsonné szeme újra megvillant. Most semmi nem volt benne Irmából.

– Mi értelme lett volna szólnom? A Hermann-rendszer működött, a könyvvel meg semmi dolgod nem volt. Úgysem szerezted volna meg nekem, mert utárod a mágiát, hacsak nem a te kényelmedet szolgálja.

Tartod észre sem vette, hogy kardra gondolt, csak mikor már a kezében volt. Szinte érezte a fényét szaggató kétségbeesést, mint valami bugyborgó mérget a bőre alatt.

– Több mint egy emberöltő óta kutatom, hogyan szabadíthatnám fel a családom, és te mindvégig ismerted a módját! Ismerned kell, hisz miattad van az egész! Szólhattál volna, megmenthetted volna Pollit, de nem tetted, mert nem állt érdekedben!

– Azzal véget vetettél volna a gyümölcsöző üzletemnek! Hát nem hallod magad? Hiszen a családotként beszélsz róluk! És mégis miből gondolod, hogy minden átok visszafordítható?

Tartod szinte önkívületben kiabált.

– Segíthettünk volna egymásnak, kitalálhattunk volna valamit közösen! Beavathattál volna!

– Azt még most is megtehetjük.

– Hogyan bízhatnék benned? Többé már nem ismerem a szándékaid! Soha nem is ismertem őket!

– *Valóban* nem? – kérdezte csípősen Rabsonné. – Mégis milyen szándékom lehetne a férjem és a lányom halála óta? Mi az, amiért időt vásárlok töletek? Mi az, aminek a beteljesülésére évszázadokat is hajlandó vagyok várni?

– Nem hozhatod vissza a holtakat! – ellenkezett Tartod döbbenten.

Pedig tudta, nagyon is tudta, hogy ez lesz a magyarázat, megérezte abban a pillanatban, mikor Patrick élettelennek tűnő testét a kút vizébe engedte. Abban a pillanatban duruzsolni kezdett hozzá is a könyv, ahogy kitapintotta a gyenge pontját. Felkínálta neki, amit igazán szeretett volna.

– Hát persze! Az csak a ti jogosultságotok, igaz? – kérdezte szemrehányón a nővére.

Tartod a fejét rázta.

– Csak ameddig pislákol bennük az élet! Irma és Rabson már évszázadok óta... – *halottak*, mondta volna, de nem tudta befejezni a mondatot. A nővére hangja elnyomta az övét.

– A lételemet adtam fel egy boldog emberi élet reményében! Isten a tanúm, kiegyeztem volna ötven-hatvan évvel, de nem! Három évet tölthettem a férjemmel és tizenhatot a kislányommal! Édeskevés – fújta. Aztán visszasétált a szikla széléről. – Ti sem tudatok segíteni rajtuk, hiába a fényetek. Nyilvánvalóan nem szeretted őket eléggé, ha bármit is túl nagy árnak találsz a visszahozásukhoz.

– Tudod, hogy Irmát sajátunkként szerettük! Firtos majdnem belehalt, hogy ő elment – kiabálta utána Tartod, és megszorította a kard markolatát.

– Mégsem mentettétek meg! – csattant fel Rabsonné, és újra szembefordult vele. Egyedül hagyta őt a kiszögellésen, és most megvetően

végigmérte. – Én már ember voltam, de te illangó! Végignézted a kislányom halálát, és csak álltál ott, mert féltél mozdulni!

Tartod felordított, és dárdaként előrevetette a kardot a semmibe, hogy ne használja. Igen, akkor nem volt elég gyors. Akkor nem döntött időben. Nem is fogja soha megbocsátani magának. Megfogadta, hogy nem követi el még egyszer ezt a hibát... Úgyhogy elhozta a könyvet Pokolsárból, megmentette vele Patricket és Markot, de vajon igazán megmentette őket? Vajon nem csupán egy kínkeserve-sen elnyújtott haláltusa mindnyájuk élete attól a pillanattól kezdve, hogy először betették a lábukat Macskarév földjére?

– Csak hagyd a könyvet, és kezdjünk tiszta lappal – próbálkozott összetörten.

Végtelenül gyengének érezte magát. Még csak nemrég veszítette el Patrick szerelmét, Mark barátságát és talán Firtos erőt adó tisztaságát is. Irmát már néhány évszázada, mégis ugyanúgy fáj. Valahogy mindennél fontosabb lett, hogy legalább a nővérel elsimítsa a dolgokat. Ő azonban kihúzta magát és ökölbe szorította a kezét.

– Add át a könyvet, vagy magam veszem el. – A szavai úgy csengtek, mint egy idegené.

– Nem tehetem – válaszolta Tartod. – Még Firtosnál is elindított valamit, pedig ő maga a megtettesült jóság. Az olyanok, mint mi, jobb, ha rá sem néznek. Hazaküldöm. Az uralkodók majd tanulmányozzák, és helyrehozzák ezt az egészet – mondta jövő időben. – Ott biztonságban lesz, ahol Duromon szolgálai sem találhatják meg, és ahová neked sincs többé bejárásod. Ahová én sem térek vissza, azt hiszem.

Rabsonné egy pillanatra haragosnak tűnt. Talán csalódottnak is, de inkább csak úgy, mint a bábjátékos, aki rájött, hogy összegubancolódtak a szálak, és nem tudja tovább mozgatni a marionettfiguráját. Aztán gonosz mosoly terült szét az arcán.

– Ehhez persze előbb kéne odaérned vele az átjáróhoz, mint nekem. Mert utána lezárom. Jéggé fagy a víz, és csupán kopogtatni tudsz majd a kis világod újdonsült ablakán. Emlékszel?

Tartoddal megfordult az egész világ. Nem hitte volna, hogy több meglepetés is érheti még ezen a napon. A testén végigfutott a remegés, nem tudta megállítani. Mintha a hideg, ami eddig csak kívülről csipkedte, utat talált volna a bensőjébe. Érezte keze alatt a kút befagyott vizének jegét, mint egyszer régen. Csakhogy akkor ő a másik oldalon volt.

Kétségbeesett tiltakozás vett rajta erőt. Nem a könyv miatt, azt már biztonságba helyezte. Már azon a reggelen hazaküldte a pokolmenekkel, amikor elhagyta Patricket.

– Nem vagy rá képes... – suttogta maga elé.

– De, ami azt illeti, igen – jelentette ki Rabsonné fölényesen. – Én vagyok az egyetlen, aki képes rá!

Tartod térdre rogyott és belemarkolt a sáros földbe. Száján keresztül, kapkodva szedte a levegőt, pedig fényre lett volna szüksége. Jó dolgokra akart gondolni, de hiába. Életereje rohamosan apadni kezdett az előtte felvillanó képek nyomán. Balán. A felkelés, amit vezetett. Az illangók, akik követték.

A társai. Akiket emberi életre száműztek. És ő, aki vállalni akarta helyettük a büntetést, mégis megmenekült.

Rabsonné odasétált elé, és megállt közvetlenül felette.

– Te tényleg azt hitted, hogy Déva királynő azért nem végeztetett ki ott helyben, mert nem talált mást az átjáró őrzésére? Hogy elégtétel volt számára, hogy te együtt élsz a tudattal, hogy a többiek mind meghaltak?

Tartod a fejét rázta. Nyöszörgést hallott, talán ő adta ki, de nem volt benne biztos, mert zúgott a feje és csengett a füle.

Megpróbált Firtossal kapcsolatba lépni, még utoljára figyelmeztetni őt, de hirtelen mintha minden gondolat kiszállt volna belőle. Elhomályosult a látása, Rabsonné megragadta az állát és kényszerítette, hogy felemelje a fejét.

– Én zártam le a kutat annak idején Déva parancsára – mondta.
– Miattam nem térhettek vissza a száműzött bajtársaid időben a világodba, miattam váltak emberré. Neked is azzá kellett volna válnod és meghalnod velük, már nagyon-nagyon régen. De én időt vettem neked. Nekem köszönheted, hogy még mindig az vagy, aki. Ez volt az ára a segítségemnek.

Tartod belekapaszkodott a nővére csuklójába, de ő durván ellökte magától. Az oldalára zuhant, a feje fájdalmasan ütközött a sziklának. A bőre felrepedt, és a résen keresztül most még gyorsabban illant el a fény, mint a tudatán át. Már nem volt ereje felkelni. Rabsonné egyszer meghosszabbította az életét, és most visszaveszi ezt az ajándékot.

Talán még csak nem is haragudhat érte. Rengeteg időt kapott így is. Nem is baj, ha Firtos nem tud erről. Felvenné a harcot. És az megváltoztatná.

Tartod végre megkönnyebbült és elmosolyodott. Jó döntés volt, hogy a fiúkat is kizárta az életéből. Az illangó haljon meg úgy, ahogyan élt. Az ő esetében egyedül.

1.

MARK NEM TUDTA, mennyi ideje ülhet a kártyalap felett. A telefonja alapján csak percek teltek el, de neki óráknak tűnt. Az elmúlt hónapokban úrrá lett rajta a beletörődés. Még őrizte az emlékeit, de a lelke mélyén érezte, egyszerűen képtelenség, hogy bármi is megtörtént abból, amit a nyáron megélt. Szép lassan elfogadta, hogy egy pszichedelikus álom hálózta be, és ezzel a felismeréssel együtt az üresség is beléköltözött. Firtos nem volt más, csak egy lány a magával hozott faliszőnyegről, akit ő keltett életre. Egy mindabból a sok ijesztő és gyönyörű csodából, amit látni vél.

És most hirtelen az egész valósággá vált! Hogyan is felejthette el a zsebében pihenő kártyát? Hagyta, hogy Patrick meggyőzze, nincs bizonyíték, és hónapok óta tanulásba meg munkába temetkezett, amikor neki Erdélyben lenne a helye! Firtos talán visszatért, kereste, és csak hűlt helyét találta. Tartod pedig egészen biztosan le fogja tépni a fejét, amiért most sem volt elég erős a hite, akár a kezdetekkor.

Hacsak persze nem az ő műve ez az egész. Talán csak próbára tette. Azonnal beszélnie kell az öccsével és el kell mondania neki a nagy hírt! Tartod létezik.

Ahogy kezébe vette a mobilját, az abban a másodpercben meg is szólalt. Már ismerős volt a szám. Az elmúlt hetekben zavaróan sokszor hívta, sőt, néhány fickó az irodában is felkereste. Többször is. Elképesztő, hogy ezek nem pihennek, hiszen napokon belül itt a karácsony! Hirtelen kezdett ez az erőszakos telefonálgatás is más színezetet ölteni. Mintha szemmel tartották volna. Gyorsan felvette a telefont, és igyekezett lerázni a hívó félt.

– Igen, igen, nagyvonalú az ajánlat, de ahogy már mondtam, nem dönthetek a testvérem nélkül, kettőnké az ingatlan. Az ünnepek alatt mindenképp ejtek vele erről szót, úgyhogy ha január elején beszélhetnénk újra, az jó lenne. Hát hogyné, hogyné! Mit is mondtott, hol látta az épületet? Értem. Igen, boldog karácsonyt!

Mialatt elbúcsúztak, már írta is be a laptopján a megnevezett honlap címét, ahol szomorúan düledező román kastélyokat árultak módos befektetőknek. Biztos volt benne, hogy az öccse még az ő kifejezett kérésére sem szórakozott volna képfeltöltögetéssel és Macskarév eladásával.

Patrick álomittasan vette fel a telefont. Mark az órára pillantott: este negyed hét, ez egyáltalán nem jó jel.

– Hol vagy? – kérdezte tőle idegesen.

– Konstancában.

– Az ki? – Esetlen kérdésére fáradt röhögés a válasz, pedig a tévedése az elmúlt hónapok alapján nem is tűnt túlzónak.

– Egy város.

Akkor leesett neki.

– Komolyan Romániában vagy? Mégis hogy? Apa az előbb mondta, hogy hazajöttél a síelésből. Valamit *tanulni* – tette hozzá epésen, jelezve, hogy számára is hihetetlen a feltételezés.

– Úgy volt – válaszolta ásítózva Patrick, aztán artikulálatlanul mo-tyogni kezdett arról, hogy de megint elment. Mark ebben a pillanatban már egyáltalán nem is érezte olyan könnyűnek kibökní, hogy Tartod létezik. Patrick nyár óta így is került az otthonát és mindnyájukat. Ha most illangókeresésbe kezd a távolban, talán soha nem jön haza. Először vissza kell édesgetni. Megnyugtatni. Aztán odafigyelni rá.

Mark vett egy nagy levegőt.

– Csak azt akartam megkérdezni, mikor érkezel karácsonyozni. Szeretném, ha a reptérről egyenesen hazajönnél, még véletlenül sem valami haverodhoz. Fontos dologról kell beszélünk. Személyesen.

– Rendben, rendben, holnap hazamegyünk.

– Nem egyedül vagy? Ki van veled? – kérdezte gyanakodva Mark. A telefon túlóoldalán halk sutyorgás hallatszott. Esküdni mert volna, hogy az öccse a nevét kérdezte meg annak a valakinek, aki nyilvánvalóan mellette fekszik az ágyban. Nem, nem, nem térhetnek vissza az Amanda utáni időkhöz!

– Iele. Iele van velem – érkezett hamarosan a felelet.

– Ide ne hozd magaddal! – Mark fejében vészjelzés kezdett villogni. Tartod kitöri a nyakát az összes nőnek, akikkel az elmúlt hónapokban Patrick vigasztalódott. Igaz, hogy ő hagyta el az öccsét, de hát mindig is a maga sajátos módján szemlélte a dolgokat. Mark megpróbált könnyedebb hangot megütni, csak hogy ne riassza el a testvérét: – Tudod, hogy a nagyi egy ideje nem évszámok, hanem az éppen aktuális barátnőid alapján emlegeti az ünnepeket? Nem akarok később semmiféle „jeles” karácsonyról beszélgetni veled!

Patrick újra felnevetett.

– Ahogy akarsz – egyezett bele túl könnyen is.

Az önpusztítás mellett nemigen ellenkezett semmin sem. De ez most megváltozik! Ha megtudja, mi történt, visszatér az a kötözködő, mindenről határozott véleménnyel rendelkező másik fele, aki úgy hiányzott Marknak.

– Figyelj, Patrick! Vigyázz magadra hazafelé! Valami befektetői csoport meg akarja venni Macskarévet, és egészen furcsa dolgok történnek mostanság! – mondta még búcsúzóul, de nem volt biztos benne, hogy a testvére hallotta. Mire elvette a füléről a készüléket és a kijelzőre pillantott, már nem volt a vonalban senki.

Patrick kinyomta a telefont. Semmire nem vágyott úgy, mint hogy alhasson. Amúgy is gondja volt ezzel mostanság, erre meg is zavarták közben. De hiába szorította össze a szemét, a karja alatt átnyúló kéz piszkálni kezdte.

– Felébresztettél – nyávogta erős akcentussal a lány –, ne merészelj most hátat fordítani nekem!

Patrick kelleetlenül gördült a másik oldalára. Iele hajának hosszú, kékesfekete hullámai lágyan omlottak a fehér párnára. Kétségtelenül szép, csupán egy leheletnyit közönséges. Patrick előtt felvillant Tartod nyakának íve, amit mindig nézett, ha mögötte bandukolt. Elég! Nem létező nő, nem létező nyak. Hülyeség rá gondolni.

– Mit akart a bátyád?

– Csak üzletről beszélt. Asszem, el akar adni egy házat.

– Eladjátok a varsági kastélyt? – könyökölt fel a lány az ágyon.

Mi ez a hirtelen érdeklődés? Patrick erősen másnapos volt vagy inkább még aznapos, merthogy csak néhány órája értek haza, a feje is

majd szétesett, de a megérzései mindig jók voltak. Ez a Iele, ha tényleg így hívják, nem is lélegzik, annyira megfeszül az egész teste. Mit is tud róla? Igazából semmit.

Az elmúlt két napot együtt töltötték, és a lány mindenben partnernek mutatkozott, de Patrick kezdte bánni, hogy nem figyelt rá jobban. Ha egyáltalán beszélt valamiről. Ő viszont egészen biztosan nem beszélt arról a helyről, amit legszívesebben elfelejtene. És nem olyan sokat, hogy azt az általa jó esetben is csak villának nevezett pénznyelőt varsági kastélynak titulálja. Soha nem volt szüksége rá, hogy a vagyonával kérkedve szedjen fel valakit, Székelyvarság nevét meg ki sem tudja mondani igazán. Felkelt az ágyból és átsétált a szoba túloldalára, miközben magához vett egy üveg vizet. Megpróbálta vele tisztára mosni az agyát.

– Nem tudok semmit az egésről. Holnap haza kell mennem.

– Magaddal viszel, ahogy ígérted?

Hmm, ilyet akár valóban ígérhetett is.

Mielőtt válaszolt volna, kopogtattak.

– Majd én – készségeskedett Iele, magára kapott valami csiricsárré köntöst, amiről Patricknek fogalma sem volt, hogyan került hozzá, és az ajtóhoz libbent. Hosszasan hozzásimult a fához, mintha hallgatózna, közben a fiúra nézett, és mutatóujját lassan a szája elé emelte.

Valami határozottan nem stimmelt. Vagy ez a lány bolondult meg. Patrick meneküloutat kezdett keresni, míg a kilincset kintről erőszakosan megrángatták, az ajtó körvonala meg felfénylett, mintha napkitörés készülne a túloldalon. Iele kezében gyors egymásutánban két alig különböző kés jelent meg. Patrick most már biztos volt benne, hogy nem tévedés. Az előbb még nem voltak ott, aztán egy gondolatnyi idő alatt megjelentek. Mint a köntös is.

– Menj előre, követlek! – sürgette a lány, és átsuhant a szobán, hogy kinyissa a teraszajtót. A bejárat felől közben tompa puffanások jelezték, hogy aki a túloldalon van, mindent bevet, hogy bejusson.

Patrick Iele mellé ugrott. Ahogy megkapta az egyik kést, megragadta a lány kezét, magához húzta, és apró vágást ejtett a tenyerén. Az történt, amire számított. A sebből vékony fénycsík tört elő, aztán ahogy Iele összeszorította a kezét, már nem is látszott rajta semmi.

Patrick úgy érezte, a vérnyomása valahol Pokolsár mélységeiben járhat. A gyomra mogorónyira zsugorodott, egyszerre rázza ki a hideg és söpörte le majdnem a lábáról a hóhullám. Hát igaz!

Az arcába tóduló téli hideg kitisztította a fejét. A korláthoz rohant és lenézett. Az árkádos teraszról az alatta lévő emelet erkélye túlságosan kicsinek hatott ahhoz, hogy leugorjon rá. Több esélye van, ha kimászik a párkányra, és elvergődik az épület oldaláig, ami nem több, mint két méter. A mellette lévő ház teteje éppen megfelelő szintben van, csak át kell rá lépni. Lovagiasan előremászott, és araszolni próbált a párcentis hóban, de hiába a sokévnnyi falmászás, a nyirkos köveken csúszott keze-lába.

A szeme sarkából óvatosan lenézett. Alatta csupán két emelet. Amilyen a formája, ha ebből a magasságból leesik, még életben is marad. Persze, csak ha nem siet a segítségére néhány elszánt pokolfajzat, hogy befejezzék, amit elkezdtek.

Mondjuk, rohadtul nem erről volt szó, ezt azért majd szóvá teszi valami illetékesnek. A Pokolsár összes teremtményének egy életre békén kéne hagynia, ez volt a megállapodás!

Ebben a pillanatban hallotta, ahogy a lakosztály ajtaja megadja magát. Patrick elérte az épület szélét, de Iele nem jött mögötte, ahogy ígérte, hanem ottmaradt. Most aztán mi a francot csináljon? Épp elkezdett volna visszamászni érte, amikor fény csapott ki az

árkádok alól, és a következő másodpercben megjelent egy arc a korlát felett. Patrick majdnem lefordult a párkányról.

Ismerte ezt az arcot! A groteszk vonásokat, az ezer ráncban összezsaladó homlokot. Ismerte, mert egyszer már megölte. És már az előtt is pont úgy nézett ki, mint egy hulla. A garabonciásra aztán igazán nem számított ma este!

A köpcös alak sárga szemét belefúrta Patrick tekintetébe, és egyetlen szót szűrt át rothadó fogai között:

– Gyilkos! – Patricket megbénította a szó. Aztán a garabonciás előrenyújtotta a tenyerét, és valami francos jégcsapokat lött rá!

Alig néhány centire hibázta el. A jég a falnak csattant, néhány szilánk felszántotta Patrick arcbőrét. A szűrő fájdalom legalább magához térítette. Te jóisten, mi folyik itt?

Visszahúzódott a sarok mögé, és tudta, már teljesen felesleges lenne visszafelé igyekeznie. Iele esélyein csak rontana vele.

Még erről az oldalról is látta, hogy az ablak előtt egyenletes, kékes fény szivárog az esti sötétségbe. Ha furcsa őrangyala még az élők sorában van, azzal segíti, ha minél messzebbre csalja tőle ezt a kis rohadékot.

Patrick Tartodra gondolt, az ő Tartodjára, és arra, hogy még egyszer látni akarja. Letépett egy darabot a pólójából, mindkét tenyerére tekert belőle, aztán továbbmászott a szomszédos háztető irányába.

Szitált az eső, és a behavazott úton alig látszottak a sávok. De Mark még napokkal ezelőtt megígérte a szüleinek, hogy beviszi őket a belvárosba Roland helyett, aki már szabadságon van. Azt is mondták,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

miért mennek, de nem tudott odafigyelni rájuk. Ahogy arra sem, amiről egész úton beszélgettek. De elégedett volt magával, amiért *látszólag* sikerült normálisan viselkednie.

Már majdnem hazaért, amikor a távolban valami felsejlett az úton. Vagy annyira nem is volt távol? Mintha az alak felé közeledett volna. Mi a fene ez?!

Mark dudált és ösztönösen fékezni akart, de a pedál nem reagált. Aztán már semmi sem működött, elvesztette az autó felett az uralmat. Tűnjön már el előle az az izé! De annak esze ágában sem volt menekülni. Ez nem is egy állat... Inkább... Olyan gyerekforma.

Nem is, egy köpcös öregember!

Mark szíve felgyorsult. Hallotta a saját, nyögéssel keveredő kiáltását az ablaktörők ütemes kaszálása mellett. Szinte fájt, úgy szorította a kormányt. Nem kapott levegőt. Túl meleg volt a kocsiiban...

És az alak is túl közel volt. És nem ment sehova. „*Egy garabonciáért sem kár, mindegyik hazug köpönyegforgató*” – Tartod szavai. Talán nagy gázt kéne adnia inkább. De az gyilkosság! Az gyilkosságnak számít, ha átmegey rajta? Mark félrerántotta a kormányt. Így haltak meg a dédszülei...

Ő mégsem borult fel vagy rohant az árokba. A pedálok és a fedélzeti rendszer mintha hirtelen újra életre kelt volna, a kocsi érzékelte az utat szegélyező bokrokat, és azonnal fékezett. Markot előrerántotta a lendület, ahogy a jégen az autó így is továbbcsúszott, a biztonsági öv belemart a vállába, a feje nekicsapódott az oldalsó szélvédőnek, egy pillanatra azt sem tudta, hol van. Aztán lassan mégis visszatértek az emlékei.

Valaki volt még itt! Nagyon gyors, szinte csak villanásnyi, de lesöpörte a garabonciást az útról. Megtörte az erejét...

Mark kinyitotta az ajtót és kiszállt. Nem távolodott el a kocsitól, csak behunyorgott a saját reflektora festette fénybe, túl a cserjésen.